

[Orla Pedersen.]

havner i almindelighed, om de har set de pragtfulde samlinger, så er svaret i de fleste tilfælde negativt. Jeg tror, dette kunne ændres, og jeg ville hilse forsøg herpå fra Glyptotekets side med glæde.

Jeg har nu ikke haft megen mulighed for at finde ud af disse besøgstal, men jeg må måske tillade mig at spørge den højtærede kulturminister, om der foreligger nogle tal. Det skulle glæde mig, om der forelå noget, der kunne vise, om besøget, siden ordningen blev gennemført, er steget til mere end de ca. 30.000 betalende gæster om året, der da kom. Nu skal dertil føjes, at ud over disse 30.000 betalende gæster kommer der langt, langt flere, fordi museet på de fleste dage er gratis tilgængeligt. Det, at man har oprettet en støtteforening blandt skoleelever, som har over 200.000 medlemmer landet over, betyder bl. a. selvfølgelig, at der kommer mange, mange flere på de dage, hvor besøget er gratis, og jeg mener, at det er en meget stor fordel, at der er gratis adgang til at besøge denne samling.

Til slut skal jeg sige, at jeg må anse den foreslåede støtte for meget beskedent i forhold til, hvad vi i øvrigt yder til kunsten, og at jeg må anse den for at være særdeles vel anbragt. Jeg kan derfor på mit partis vegne tilsige lovforslaget en hurtig og velvillig behandling.

Conrad Koføed: Statens tilskud til Glyptoteket er ikke af ny dato, idet der jo over to 5-årige perioder ifølge loven af 1954 er ydet $\frac{1}{3}$ af underskuddet, ligesom Københavns kommune og Ny Carlsbergfondet har ydet hver $\frac{1}{3}$. Denne ordning har virket tilfredsstillende, men det oplyses samtidig, at omkostningerne er steget væsentligt, bl. a. på grund af lønningerne. De er ca. fordoblet fra 1955 til 1962, og statens andel i underskuddet for 1963-64 er rundt regnet på 234.000 kr.

Den nu foreslåede ordning med, at staten varigt yder sin tredjedel af underskuddet, må man være interesseret i, for med de kunstskatte, som Glyptoteket rummer, må der skaffes midler, så der kan bibeholdes så gode forhold som muligt til glæde for alle interesserede.

Nu er det jo ikke så meget kunstværkerne, vi skal tale om, som økonomien, men da vi

her i landet har mange værdier af historisk og kulturel betydning, som vi gerne vil bevare, og hvoraf mange befinder sig i Ny Carlsberg Glyptoteket, må vi også søge at skabe betingelser, så adgangen til at gøre sig bekendt med disse værdier er tilgængelig for så mange som muligt.

Vi er i venstre interesseret i, at også de kulturelle områder tilgodeses, herunder Glyptotekets kunstsamling, hvorfor jeg på mit partis vegne kan anbefale lovforslaget til vedtagelse.

Lembourn: Da Flemming Hvidberg for 10 år siden var ordfører i denne sag, udtalte han, at det var beklageligt, at der var så få medlemmer til stede i salen, så snart man skulle snakke om et kulturpolitisk emne. Jeg må desværre konstatere, at den kulturpolitiske interesse åbenbart ikke er steget ret meget siden. Vel, dette er kun en kulturpolitisk detalje, det er et ret lille lovforslag, og det er ikke noget stort beløb, det drejer sig om; men måske rummer denne lille sag dog alligevel en ikke helt betydningsløs symbolik.

Der er næppe nogen, der ikke vil støtte lovforslaget. Glyptotekets administration har været yderst fornuftig. Der er 3 offentlige institutioner, Københavns kommune, Carlsbergfondet og staten, som er engageret i Glyptoteket, og udgifterne har været rimelige. Flemming Hvidberg udtalte for 10 år siden, at han varmt kunne støtte sagen, og det samme kan jeg gøre. Jeg synes også, det er udmærket, at institutionen er selvejende, og det er godt, at dette vil fortsætte. Men, der er et men: en lang række kulturinvesteringer lider en sørgelig skæbne, fordi de ikke forbruges af befolkningen. Der er vel den principielle forskel på forholdet mellem publikum og kunst i forrige århundrede og i vort århundrede, at tidligere blev kunsten bestilt, fordi den skulle bruges, den blev anbragt de steder, hvor menneskene samledes, i kirker, på offentlige pladser, i slotte o. s. v. I dag anbringer man kunsten på museer. Der er ikke nogen maler, der nogen sinde har malet et billede med det formål, at billedet skulle hænge på et museum. Der er ikke nogen billedhugger, der har hugget en statue med det formål, at statuen skulle stå i en død korridor mellem to halvdøde sale. Tidligere